

Arrest

nr. 264 146 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2018 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 11 april 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 11 april 2019 wordt tevens aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest met nummer 228 143 van 29 oktober 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 6 september 2019 huwt de verzoeker met mevrouw N.M., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 17 september 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 8 januari 2020 beslist de bevoegde burgemeester tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Op 18 juni 2020 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 15 december 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 254 883 van 21 mei 2021 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 7 juni 2021 wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel voor een termijn van vijf jaar en een geldboete van 1000 euro te vermeerderen met opdecimen waarvan negen/tienden met uitstel voor een termijn van drie jaar.

Op 30 juli 2021 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer

Naam: G. (...)

Voornaam: F. (...)

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: T. (...), B. C. (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ **1°** *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

■ **3°** *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar waarvan de helft met uitstel 5 jaar. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn

verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft op een onbepaalde datum de vragenlijst getekend maar hij verklaart niet te kunnen lezen of schrijven. Betrokkene is gehuwd met een Belgische vrouw. Betrokkene ondernam in het verleden reeds een pogingen om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten op 15.12.2020 omdat de partner van betrokkene onvoldoende bestaansmiddelen kan voorleggen. Intussen heeft de echtgenote van betrokkene in het verhoor door de politie verklaard dat het huwelijk voorbij is. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Bovendien Het feit dat betrokkene een vrouw in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing. Uit het administratieve dossier, kan niet afgeleid worden dat betrokkene een angst heeft in het kader van artikel 3 van EVRM om naar zijn land van herkomst terug te keren. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ **Artikel 74/14 §3, 1°:** er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

■ **Artikel 74/14 §3, 3°:** de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar waarvan de helft met uitstel 5 jaar. Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

Op 30 juli 2021 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod van acht jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer

Naam: G. (...)

Voornaam: F. (...)

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: T. (...), B. C. (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 30.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar waarvan de helft met uitstel 5 jaar.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft op een onbepaalde datum de vragenlijst getekend maar hij verklaart niet te kunnen lezen of schrijven. Betrokkene is gehuwd met een Belgische vrouw. Betrokkene ondernam in het verleden reeds een poging om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten op 15.12.2020 omdat de partner van betrokkene onvoldoende bestaansmiddelen kan voorleggen. Intussen heeft de echtgenote van betrokkene in het verhoor door de politie verklaard dat het huwelijk voorbij is. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Bovendien Het feit dat betrokkene een vrouw in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing. Uit het administratieve dossier, kan niet afgeleid worden dat betrokkene een angst heeft in het kader van artikel 3 van EVRM om naar zijn land van herkomst terug te keren. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.1

Dat verweerder als reden van het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, eerste lid, 1° en 3° Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoeker in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten (art. 7, al. 1, 1° Vw.) en wordt hij geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden (art. 7, al. 1, 3° Vw.).

Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, verwijst verweerder vooreerst naar art. 74/14, §3, 1° Vw. (“er bestaat een risico op onderduiken”). Verzoeker werkt niet mee met de overheden (3° (sic)). Verzoeker maakte reeds het voorwerp uit van een inreisverbod (5° (sic)). Daarnaast verwijst verweerder naar art. 74/14, §3, 3° Vw. (“de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde”).

1.2

Dat volgens het verzoeker betekend bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoeker de openbare orde zou schaden.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

1.3

Verzoeker werd op 7 juni 2021 veroordeeld door de correctionele rechtbank.

Bovenstaande veroordeling heeft betrekking op feiten welke dateren van de periode van 1.01.2017 t.e.m.11.12.2020 en betreffen dan ook geen actuele en recente feiten, zodat op basis daarvan niet geoordeeld kan worden dat verzoekers gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat voormelde veroordeling geen afbreuk doen aan het feit dat verweerder geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormde voor de openbare orde en veiligheid.

De loutere verwijzing naar de veroordeling van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, vormt op zich immers geen indicatie voor de reële kans dat verzoeker thans en/of in de toekomst een gevaar zou vormen voor onze openbare orde.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)² heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast” en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Bovendien blijkt in casu niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van het evenredigheidsbeginsel.”

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1°) en omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar (artikel 7, eerste lid, 3°). De verweerder licht tevens concreet toe waarom hij van oordeel is dat de verzoeker, gelet op de ernst van deze feiten, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast wordt ook uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend in toepassing van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. Ook in dit verband bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat nu hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°). Tevens wordt erop gewezen dat de verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde, nu hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, waarvoor hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar en wordt concreet toegelicht waarom uit verzoekers gedrag blijkt dat hij de openbare orde kan schaden (artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3°).

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.1.2.2. In de mate dat de verzoeker de opgegeven motieven omtrent het actuele gevaar voor de openbare orde inhoudelijk betwist, houdt zijn kritiek geen verband met de hoger besproken formele motiveringsplicht, maar voert de verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verder dan ook mede vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...);

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 (...)

§ 3 Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...);

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)”

Te dezen is de beslissing waarbij de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet (*“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.”*) en 2) in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet (de verzoeker wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden, wat omstandig wordt toegelicht). Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de afgifte van het bestreden bevel te schragen. De verzoeker voert geen enkel argument aan om het eerste motief te weerleggen. De verzoeker betwist niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Dit volstaat om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2021 te schragen.

Daarnaast steunt de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen op artikel 74/14, § 3, 1° (risico op onderduiken, *“Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”*) en artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet (de verzoeker vormt een bedreiging voor de openbare orde wat omstandig wordt toegelicht). Elk van deze twee afzonderlijke motieven volstaat op zich om de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te kunnen verantwoorden.

De verzoeker betwist niet dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken bestaat nu hij zich *“niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en (hij) (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”*. Dit volstaat om de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te schragen.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het de Raad *in casu* niet onredelijk voorkomt om te oordelen dat verzoekers gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoeker geeft zelf aan dat de door hem gepleegde feiten dateren uit de periode van 1 januari 2017 tot en met 11 december 2020. Uit de voorliggende stukken blijkt voorts dat de verzoeker op 11 december 2020 in voorlopige hechtenis werd genomen en dat hij in hechtenis bleef tot hij op 7 juni 2021 werd veroordeeld. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, gaat het wel degelijk om recente feiten, aangezien de bestreden beslissing ongeveer zeven maanden na de laatste feiten werd getroffen. Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat uit de opsluitingsfiche, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker sinds zijn laatst gepleegde feiten gedetineerd is waardoor zijn vrijheid om zijn eigen handelen te bepalen ernstig wordt beperkt. Het actuele gevaar voor de openbare orde betekent niet dat de betrokken vreemdeling op het ogenblik van de beslissing zelve deze of gene feiten pleegt en aangezien *in casu* nauwelijks zeven maanden zijn verlopen na de laatst gepleegde feiten, en des te meer nu het inbreken op de drugswetgeving betreft, kon de verweerder in alle redelijkheid besluiten dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt in de eerste bestreden beslissing overigens niet louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling om te besluiten dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zo wijst de gemachtigde erop dat de verzoeker, die werd veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving, handelde uit een zucht naar gemakkelijk geldgewin en voorbijgaat aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. De gemachtigde wijst er tevens op dat dergelijke misdrijven vaak leiden tot bijkomende overlast nu drugsgebruikers vaak misdrijven plegen om in hun verslaving te kunnen voorzien.

De schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd overigens reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).”

Waar de verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout blijkt evenmin.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1

Art. 74/13 Vw. stelt het volgende :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissing dd. 30 juli 2021 op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker in België.

Dat verzoeker op een onbepaalde datum de vragenlijst zou hebben getekend maar verklaarde niet te kunnen lezen of schrijven.

De rechten van verdediging en hoorrecht van verzoeker werden aldus door verweerder ernstig geschonden nu geen rekening werd gehouden met de vaststelling dat verzoeker niet kan lezen of schrijven.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou alsnog zijn rekening gehouden met verzoekers huwelijk met mevrouw N. M. (...).

Volgens verweerder zou mevrouw M. (...) tijdens een politieverhoor verklaard hebben dat het huwelijk voorbij zou zijn.

Zelfs indien de echtgenote van verzoeker dit eerder zou verklaard hebben, is dit echter geenszins de zienswijze van Mevrouw M. (...) op heden en is er in casu nog wel degelijk sprake van een huwelijk.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben dan ook wel degelijk de intentie om samen te leven als man en vrouw en een gezinscel te vormen.

Een uitlating gedaan in een mogelijke vlaag van woede door een van de echtgenoten, is dan ook geenszins voldoende om te besluiten dat het huwelijk van verzoeker ten einde zou zijn of hij en zijn echtgenote geen gezinscel meer zouden vormen. Een verzoening is immers steeds op ieder ogenblik mogelijk.

Bovendien kan opgemerkt worden dat indien het huwelijk werkelijk voorbij zou zijn – quod certe non – minstens Mevrouw M. (...) al de nodige stappen zou gezet hebben teneinde uit de echt te scheiden.

Dit is tot op heden nog niet gebeurd.

Dat verweerder zich dan ook gebaseerd heeft op foutieve/gedateerde informatie betreffende het huwelijk van verzoeker.

2.2

De bewering van verweerder dat mevrouw M. (...) verzoeker zou kunnen volgen naar Marokko is onredelijk nu mevrouw M. (...) haar leven in België heeft en waar ze ook tewerkgesteld is.

2.3

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 Vw., in het bijzonder met het hoger belang van verzoekers (gezins- en familie)leven in België.

Dat er derhalve sprake is van schending van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2.2.1. Waar de verzoeker andermaal de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan worden verwezen naar wat in dit verband hoger onder punt 3.1.2.1. werd uiteengezet. Verzoekers bewering dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met het hoger

belang van verzoekers (gezins-en familie)leven in België, mist voorts feitelijke grondslag. In de eerste bestreden akte zijn hieromtrent immers de volgende motieven opgenomen:

“Artikel 74/13

Betrokkene heeft op een onbepaalde datum de vragenlijst getekend maar hij verklaart niet te kunnen lezen of schrijven. Betrokkene is gehuwd met een Belgische vrouw. Betrokkene ondernam in het verleden reeds een pogingen om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten op 15.12.2020 omdat de partner van betrokkene onvoldoende bestaansmiddelen kan voorleggen. Intussen heeft de echtgenote van betrokkene in het verhoor door de politie verklaard dat het huwelijk voorbij is. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Bovendien Het feit dat betrokkene een vrouw in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing. Uit het administratieve dossier, kan niet afgeleid worden dat betrokkene een angst heeft in het kader van artikel 3 van EVRM om naar zijn land van herkomst terug te keren. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De inhoudelijke kritiek op deze motieven betreft niet de formele maar wel de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen *in casu* blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In casu dient dan ook minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terdege rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoeker, het hoger belang van het eventuele kind en de concrete gezins- en/of familiale situatie van de verzoeker, en dat hij heeft onderzocht of deze er niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/13

Betrokkene heeft op een onbepaalde datum de vragenlijst getekend maar hij verklaart niet te kunnen lezen of schrijven. Betrokkene is gehuwd met een Belgische vrouw. Betrokkene ondernam in het verleden reeds een pogingen om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten op 15.12.2020 omdat de partner van betrokkene onvoldoende bestaansmiddelen kan voorleggen. Intussen heeft de echtgenote van betrokkene in het verhoor door de politie verklaard dat het huwelijk voorbij is. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Bovendien Het feit dat betrokkene een vrouw in België heeft,

kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing. Uit het administratieve dossier, kan niet afgeleid worden dat betrokkene een angst heeft in het kader van artikel 3 van EVRM om naar zijn land van herkomst terug te keren. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

De verzoeker leest in de eerste bestreden beslissing dat mevrouw M. tijdens een politieverhoor heeft verklaard dat hun huwelijk voorbij is. De verzoeker brengt hiertegen in dat dit geenszins de zienswijze van mevrouw M. op heden is en er nog wel degelijk sprake is van een huwelijk. De verzoeker meent dat een uitlating, gedaan in een mogelijke vlaag van woede door een van de echtgenoten, geenszins voldoende is om te besluiten dat hun huwelijk voorbij zou zijn en zij geen gezinscel meer zouden vormen. Een verzoening is volgens de verzoeker op ieder ogenblik mogelijk. Daarnaast voert de verzoeker ook aan dat indien zou moeten worden aangenomen dat hun huwelijk werkelijk voorbij zou zijn, wat volgens hem zeker niet het geval is, mevrouw M. thans nog geen stappen heeft gezet om uit de echt te scheiden. De verzoeker voert aan dat de verweerder zich dan ook baseerde op foutieve en gedateerde informatie.

In de eerste bestreden beslissing wordt in eerste instantie als volgt gemotiveerd:

"Intussen heeft de echtgenote van betrokkene in het verhoor door de politie verklaard dat het huwelijk voorbij is."

De verzoekster beweert dat mevrouw M. thans niet meer deze visie huldigt, maar hij brengt geen stuk bij, bijvoorbeeld een verklaring van mevrouw M., om zijn betoog te ondersteunen.

Hoe dan ook wordt in de eerste bestreden beslissing nog het volgende gemotiveerd:

"Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Bovendien Het feit dat betrokkene een vrouw in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing."

De verzoeker brengt hiertegen in dat de bewering dat mevrouw M. hem zou kunnen volgen naar Marokko onredelijk is nu mevrouw M. haar leven in België heeft waar zij ook tewerkgesteld is.

Het gegeven dat mevrouw M. haar job zal moeten opgeven, maakt het niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken op zich immers nog geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en mevrouw M. en dat hij hieromtrent heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de verzoeker enkel in België - en niet in het land van herkomst of elders - een gezinsleven kan hebben en dat het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten niet maakt dat zij hem niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. De verzoeker toont met zijn betoog geen ondeugdelijke motivering of onzorgvuldige besluitvorming aan

De verzoeker maakt voorts geen gewag van minderjarige kinderen of enig gezondheidsprobleem zodat niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing hiermee rekening diende te houden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.2.2.3. De verzoeker voert nog aan dat zijn rechten van verdediging en de hoorplicht werden geschonden nu hem een vragenlijst werd voorgelegd, hij verklaarde niet te kunnen lezen of schrijven en hiermee geen rekening werd gehouden. Er blijkt echter niet welk belang de verzoeker bij dit middelonderdeel heeft. Hij brengt immers geen gegevens bij die hij, indien hij (op een andere manier dan door middel van een vragenlijst) gehoord zou zijn geweest, had willen aanbrengen en waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Bovendien heeft de verzoeker niet lang voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel zijn belangen kunnen doen gelden nu hij tot tweemaal toe een aanvraag indiende voor een recht op verblijf als echtgenoot van een Belg. De meest recente aanvraag werd geweigerd met een beslissing van 15 december 2020, waarbij de verweerder heeft vastgesteld dat de verzoeker niet aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, onder meer aangezien niet is voldaan aan de vereiste dat verzoekers echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bij 's Raads arrest nr. 254 883 van 21 mei 2021 werd het beroep tegen deze weigeringsbeslissing verworpen, zodat zij definitief is. De verzoeker toont niet aan wat er in de tussentijd zou zijn veranderd, derwijze dat hij opnieuw zou moeten worden gehoord inzake zijn verblijfsaanspraken en zijn gezinsleven.

De aangevoerde schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

3.2.2.4. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“3.1

Dat verzoeker in België gehuwd is met mevrouw N. M. (...).

Dat daarnaast vaststaat dat het artikel 8 van het E.V.R.M. directe werking heeft voor verzoeker.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: E.H.R.M.) een ruime interpretatie geeft aan artikel 8 van het E.V.R.M. waardoor ook feitelijke samenwoning onder het begrip familie- en gezinsleven valt.

Dat artikel 8 van het E.V.R.M. aldus van toepassing is op verzoeker.

3.2

Dat het E.H.R.M. aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het E.H.R.M. de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving ; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat dus telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen de bescherming van de openbare orde enerzijds en het recht op een familieleven anderzijds.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Dat deze belangenafweging niet op een zorgvuldige manier heeft plaatsgevonden, doordat zelfs verweerder weigert voldoende rekening te houden met verzoekers gezinsleven in België.

Verzoekers recht op een privé- en een familie- en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Het E.H.R.M. oordeelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat verweerder louter verwijst naar de veroordelingen van verzoeker zonder in te gaan op verzoekers gezinsleven in België om zo de proportionaliteit te toetsen.”

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het evenredigheidsbeginsel (ook het proportionaliteitsbeginsel genoemd), als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende het gezins-, familie- of privéleven met de referentiepersoon wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’ definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Daargelaten de vraag of *in casu* aangetoond is dat er sprake is van een gezinsleven met mevrouw M. dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zich in de situatie bevindt van een vreemdeling die zich reeds langere tijd in onregelmatig verblijf in

België bevindt. De verzoeker voert hieromtrent geen betwisting. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, zodat de eerste bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In de eerste bestreden beslissing wordt over het huwelijk van de verzoeker met mevrouw M. als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene is gehuwd met een Belgische vrouw. Betrokkene ondernam in het verleden reeds een pogingen om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag

werd echter negatief afgesloten op 15.12.2020 omdat de partner van betrokkene onvoldoende bestaansmiddelen kan voorleggen. Intussen heeft de echtgenote van betrokkene in het verhoor door de politie verklaard dat het huwelijk voorbij is. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Bovendien Het feit dat betrokkene een vrouw in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker volgens zijn verklaringen in 2016 België op illegale wijze binnenkwam en hij mevrouw M. in België leerde kennen in december 2016. De verzoeker wist aldus op het ogenblik dat hij een relatie aanknoopte met mevrouw M. dat hij op illegale wijze in de Schengenzone verbleef. De verzoeker kan niet zonder meer verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het EHRM dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*).

De verzoeker toont niet aan dat hij vanuit zijn herkomstland niet op nuttige wijze voor zijn gezinsbelangen kan opkomen. Daarnaast blijkt niet dat hij en zijn echtgenote via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat de Belgische echtgenote hem niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. In deze omstandigheden blijkt niet dat het recht op de bescherming van het gezinsleven tussen de echtgenoten, indien het bestaan ervan *in casu* al zou moeten worden aangenomen, wordt miskend.

Daarenboven betwist de verzoeker niet dat hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. De verzoeker betwist niet dat hij *"zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar waarvan de helft met uitstel 5 jaar."*

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn echtgenote enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds en het beschermen van de openbare orde, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoeker geen concrete elementen naar voor gebracht waaruit een onevenredige belemmering van zijn gezinsleven zou kunnen blijken.

De verzoeker verwijst nog naar een arrest van het EHRM van 13 februari 2001, *Ezzouhdi tegen Frankrijk*. Deze verwijzing is in deze zaak niet dienstig. Zoals hoger al werd benadrukt, heeft de verzoeker zijn gezinsleven ontwikkeld op een moment dat hij niet onwetende kon zijn dat hij op illegale wijze in het Rijk verbleef. De verzoeker werd nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. Het gaat in deze zaak dan ook om een zogenaamde situatie eerste toelating. In de zaak waarnaar de verzoeker thans verwijst, betrof het een geheel andere situatie, met name een vreemdeling die op vijfjarige leeftijd Frankrijk binnenkwam en er vervolgens jarenlang op legale wijze heeft verbleven.

Het blijkt niet dat als gevolg van de eerste bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake

kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De eerste bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat de verzoeker en zijn echtgenote voor langere tijd geen nauwe contacten meer zouden kunnen onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel (door de verzoeker derde middel genoemd), gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

3.4.1. Het vierde middel is als volgt onderbouwd:

“Dat verzoeker niet effectief voorafgaandelijk werd gehoord aangaande zijn vrees een reëel risico te lopen bij een terugkeer naar Marokko op een behandeling strijdig met art. 3 van het E.V.R.M., waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en het hoorrecht.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, Marokko, een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M. voorafgaandelijk grondig te onderzoeken.”

3.4.2. De verzoeker betoogt dat de verweerder heeft nagelaten om te onderzoeken of hij in het geval van een terugkeer naar Marokko een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Uit het administratieve dossier, kan niet afgeleid worden dat betrokkene een angst heeft in het kader van artikel 3 van EVRM om naar zijn land van herkomst terug te keren.”*

Aldus blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, bij het nemen van de eerste bestreden beslissing wel degelijk heeft onderzocht of er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker betoogt dat hij voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing niet werd gehoord over zijn vrees een reëel risico te lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Marokko.

Er blijkt echter wederom niet welke belang de verzoeker bij dit middelonderdeel heeft (zie ook de hoger opgenomen bespreking omtrent het hoorrecht). Hij licht immers niet in het minste toe wie of wat hij dan wel vreest in geval van een terugkeer naar Marokko.

Waar de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, moet hij in de eerste plaats aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu verzuimt de verzoeker om concreet te verduidelijken hoe de eerste bestreden beslissing ertoe zou leiden dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Aangezien ook maar enige toelichting ontbreekt omtrent de vrees voor een reëel risico op deze of gene slechte behandeling bij terugkeer naar Marokko, maakt de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. De verzoeker heeft derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Inzake het inreisverbod

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.1 Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod, in het bijzonder met het gezins- en familieleven van verzoeker in België.

Zoals supra reeds vermeld, stelt verweerder dat verzoeker een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid” en verwijst dienaangaande in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” te onderzoeken en te motiveren.

Gelet op deze concrete omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker, is het in casu niet duidelijk waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

1.2 Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar “indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Dat in casu een inreisverbod voor 8 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat het in casu niet duidelijk is waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, gelet op het feit dat:

- een loutere verwijzing door verweerder naar de veroordeling van verzoeker onvoldoende is om te oordelen dat verzoeker actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde (supra);

- Verweerder op geen enkele wijze grondig onderzoek voert naar en motiveert waarom verzoeker een “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” vormt.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu verweerder eenvoudigweg niet werd onderzocht of verzoeker een actueel en ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

4.1.2. Beoordeling

4.1.2.1. De verzoeker kan tegen de tweede bestreden beslissing niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. Het eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is wat dit onderdeel betreft niet-ontvankelijk.

4.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de tweede bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt toegelicht dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, waarvoor hij op 7 juni 2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar. De gemachtigde motiveert dat de verzoeker uit louter persoonlijk en gemakkelijk geldgewin volledig voorbijgaat aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke gebruiker. De gemachtigde overweegt dat dergelijke misdrijven zorgen voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en de verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt om aan zijn verslaving te kunnen voldoen mogelijks andere misdrijven gaat plegen. De openbare veiligheid en de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De gemachtigde besluit dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in

België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren zodat, gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat de verzoeker de vragenlijst tekende maar verklaarde dat hij niet kan lezen of schrijven. De gemachtigde overweegt dat de verzoeker gehuwd is met een Belgische vrouw, hij reeds pogingen ondernam om zijn verblijfssituatie te regulariseren op grond van deze relatie maar de aanvraag negatief werd afgesloten op 15 december 2020 omdat zijn partner onvoldoende bestaansmiddelen kan voorleggen. De gemachtigde geeft mee dat de echtgenote intussen bij de politie verklaarde dat het huwelijk voorbij is. De gemachtigde overweegt dat zelfs indien moet worden verondersteld dat de verzoeker effectief een gezinsleven heeft met zijn partner, dit *“bevel om het grondgebied te verlaten”* niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er blijkt niet dat de verzoeker enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken niet. Het feit dat de verzoeker een vrouw in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van artikel 8 van het EVRM aangezien de betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden. Daarnaast wordt nog overwogen dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoeker een angst heeft in het kader van artikel 3 van het EVRM om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.1.2.3. In de mate dat de verzoeker de opgegeven motieven omtrent het actuele gevaar voor de openbare orde inhoudelijk betwist, houdt zijn kritiek geen verband met de hoger besproken formele motiveringsplicht, maar voert de verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wordt verder dan ook mede vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker betoogt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Thans wordt hem een inreisverbod met een duur van acht jaar opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoeker meent dat de tweede bestreden beslissing een wanverhouding kent doordat niet duidelijk is waarom de verweerder meent dat hij actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Volgens de verzoeker is een loutere verwijzing naar de veroordeling van de verzoeker onvoldoende om te oordelen dat hij actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad met nummer 163 046 van 26 februari 2016 en hij stelt dat de verweerder op geen enkele wijze een grondig onderzoek voert naar en motiveert waarom de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

In de tweede bestreden beslissing wordt omtrent de geldingsduur van het inreisverbod als volgt gemotiveerd:

“□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar waarvan de helft met uitstel 5 jaar.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, wordt in de tweede bestreden akte aldus niet louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling om te besluiten dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zo wijst de gemachtigde erop dat de verzoeker handelde uit een zucht naar gemakkelijk geldgewin en voorbij ging aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. De gemachtigde wijst erop dat dergelijke misdrijven vaak leiden tot bijkomende overlast nu drugsgebruikers vaak misdrijven plegen om in hun verslaving te kunnen voorzien.

De Raad herhaalt dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten reeds herhaaldelijk werd benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid*” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele

middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Het komt de Raad *in casu* niet onredelijk voor om te oordelen dat verzoekers gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoeker geeft in het voorliggende verzoekschrift zelf aan dat de door hem gepleegde feiten dateren uit de periode van 1 januari 2017 tot en met 11 december 2020. Uit de voorliggende stukken blijkt voorts dat de verzoeker op 11 december 2020 in voorlopige hechtenis werd genomen en dat hij in hechtenis bleef tot hij op 7 juni 2021 werd veroordeeld. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, gaat het wel degelijk om recente feiten, aangezien de bestreden beslissing ongeveer zeven maanden na de laatste feiten werd getroffen. Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat uit de opsluitingsfiche die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker sinds zijn laatst gepleegde feiten gedetineerd is waardoor zijn vrijheid om zijn eigen handelen te bepalen ernstig wordt beperkt. Het actuele gevaar voor de openbare orde betekent niet dat de betrokken vreemdeling op het ogenblik van de beslissing zelve deze of gene feiten pleegt en aangezien *in casu* nauwelijks zeven maanden zijn verlopen na de laatst gepleegde feiten, en des te meer nu het inbreuken op de drugswetgeving betreft, kon de verweerder in alle redelijkheid besluiten dat de verzoeker door zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Waar de verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 163 046 van 26 februari 2016 wordt nogmaals opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn besluit om een inreisverbod van acht jaar op te leggen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.1.2.4. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

"Dat geenszins bij de beoordeling van verzoekers recht op een privé- en een gezinsleven overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. verweerder heeft rekening gehouden met verzoekers gezins- en familieleden in België.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 E.V.R.M. beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 E.V.R.M. (E.H.R.M. 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het E.V.R.M. beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het E.V.R.M. geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het E.H.R.M. dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het E.V.R.M. worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (E.H.R.M. 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (E.H.R.M. 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; E.H.R.M. 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden inreisverbod geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M. door de bestreden beslissing.

Verzoeker kan onmogelijk zijn privé- en gezinsleven verderzetten in het land waarvan hij de nationaliteit heeft, nu hij een duurzame relatie en huwelijk heeft in België.

Zijn leven is in België, waar hij reeds langdurig verblijft en gehuwd is.

De bestreden beslissing houdt geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 E.V.R.M. in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M."

De verzoeker voert opnieuw de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Er kan in eerste instantie worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.3.2. werd uiteengezet.

Daarnaast voert de verzoeker aan dat uit het bestreden inreisverbod geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door de verweerder in overweging werden genomen. De verzoeker voert aan dat hij onmogelijk zijn privé- en gezinsleven kan verderzetten in het land waarvan hij de nationaliteit heeft nu hij een duurzame relatie en huwelijk in België heeft.

Uit een eenvoudige lezing van het bestreden inreisverbod blijkt dat de gemachtigde wel degelijk in rekening bracht dat de verzoeker gehuwd is met een Belgische vrouw. Verder blijkt hieruit tevens dat de gemachtigde wel degelijk een proportionaliteitstoets in het licht van het door artikel 8 van het EVRM beschermde privé- en gezinsleven heeft doorgevoerd:

"Betrokkene is gehuwd met een Belgische vrouw. Betrokkene ondernam in het verleden reeds een pogingen om zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten op 15.12.2020 omdat de partner van betrokkene onvoldoende bestaansmiddelen kan voorleggen. Intussen heeft de echtgenote van betrokkene in het verhoor door de politie verklaard dat het huwelijk voorbij is. Zelfs indien verondersteld zou dienen te worden dat betrokkene effectief een gezinsleven heeft met een partner met verblijfsrecht in België, dan nog moet worden vastgesteld dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Ook blijkt niet dat betrokkene enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst of elders. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten blijken in deze niet. Bovendien Het feit dat betrokkene een vrouw in België heeft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van het art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van EVRM is niet van toepassing."

De verzoeker brengt wederom geen concrete elementen naar voor waaruit een disproportionaliteit zou kunnen blijken tussen zijn belangen op het verderzetten van een privé- en/of gezinsleven in België en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds en het beschermen van de openbare orde. Er worden geen concrete elementen aangereikt die de gemachtigde ten onrechte niet bij zijn belangenafweging zou hebben betrokken. De verzoeker beperkt zich tot loutere bewering dat hij zijn privé- en gezinsleven onmogelijk kan verderzetten in het land waarvan hij de nationaliteit heeft aangezien hij zijn leven heeft in België, waar hij reeds langdurig verblijft en gehuwd is. Er worden hieromtrent echter geen concrete elementen aangereikt die zouden kunnen wijzen op onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Uit het gevoerde betoog blijkt dat de verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, maar hij laat na *in concreto* toe te lichten waarom hij niet in staat zou zijn om zijn privé- en gezinsleven verder te zetten of op te bouwen in zijn land van herkomst.

Daarenboven staat het vast dat de verzoeker in een recent verleden inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land ernstig schaden. De verzoeker betwist niet dat hij *“zich schuldig (heeft) gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 07.06.2021 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar waarvan de helft met uitstel 5 jaar.”* De verzoeker maakt in het geheel niet aannemelijk waarom het alsnog elke redelijkheid te buiten zou gaan dat verweerder het gerechtvaardigde belang bij de vrijwaring van de openbare orde zwaarder laat doorwegen dan verzoekers belangen bij de verderzetting van een privé- en/of gezinsleven dat van in het begin werd ontwikkeld vanuit een illegaal verblijf in België.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat het bestreden inreisverbod van acht jaar voor hem een onevenredige belemmering zou inhouden van zijn privé- en/of gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van proportionaliteitsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, is ongegrond.

4.3. De verzoeker heeft derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE